

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII Nr. 54 (614) * joi 29 august 1957 * 8 pag. 30 bani

In ziua luminoasei sărbători

Lumina acestei zile slăvite a purces cu 13 ani în urmă, din biruinţa şi din eroismul ostaşilor sovietici, din lupta clasei noastre muncitoare în frunte cu partidul iubit... A izbucnit ca o flacără, zdrobind cătuşele robiei, pentru ca tu, drag pionier, care treci astăzi cîntînd, cu flori în braţe, să păşeşti într-o viaţă senină, fericită.

Şi iată, în dimineaţa proaspătă, ai pornit, alături de părinţii tăi, să-ţi reverşi bucuria, să-ţi încînţi ochii şi inima cu priveliştea scumpă a sărbătorii. Unduiesc ca niciodată steagurile, oraşul e altul, plin de freamăt, mii şi mii de oameni păşesc în coloane, cîntînd.

Acolo, în Piaţa Stalin, în tribuna împodobită cu ghirlande multicolore, sînt conducătorii partidului şi guvernului, conducători ai organizaţiilor obşteşti, conducători ai armatei, oameni de ştiinţă şi de artă, muncitori fruntaşi ai uzinelor şi ogoarelor noastre, care vor primi demonstraţia.

Douăzecişiuna de salve de tun spintecă cerul, amintind simbolic măreaţa victorie de atunci. Un marş viu, solemn, dîrz, se revarsă în Piaţă, purtat pe aripa undelor în toată Capitala, în toată ţara. Incepe parada militară! In pas mîndru, cadenţat, trec elevii şcolilor militare. Vin apoi batalioane de infanterişti, marinari, grăniceri. Trec tunurile bravilor artilerişti, trec maşini de luptă, tancuri grele. Avioane cu reacţie despică văzduhul ca nişte pescăruşi argintii. E o imagine a forţei şi a priceperii armatei noastre populare, apărătoare de nădejde a muncii paşnice a poporului nostru.

...Şi acum tradiţionala defilare a gărzilor muncitoreşti înarmate. Uniformele albastre, cu banderole tricolore la braţ, alcătuiesc un zid viu, puternic, în mişcare. Zăreşti în rînduri şi chipuri tinere, şi chipuri vîrstnice, brăzdate. Dar toate exprimă aceeaşi neclintită hotărîre: de a continua cu cinste eroica tradiţie a muncitorilor care, în zilele lui august 1944, au luptat cu arma în mînă împotriva fasciştilor cotropitori.

Trec detaşamentele albastre, trece clasa muncitoare hotărîtă să-şi apere oricînd cuceririle sale revoluţionare!

★

160.000 de oameni, muncitori, tehnicieni, ingineri, scriitori şi compozitori, profesori şi studenţi, medici şi ţărani muncitori au trecut vineri prin faţa tribunelor din Piaţa Stalin.

In frunte, ca de obicei, păşesc muncitorii uzinelor care poartă numele glorioasei sărbători: 23 August. Carul alegoric purtat în coloana lor înfăţişează un ostaş sovietic, un ostaş romîn şi un membru al gărzilor muncitoreşti înarmate. Grup simbolic, amintind în chip emoţionant zilele eliberării. Ceferiştii de la Griviţa Roşie, urmaşii eroicilor grevişti din 1933, poartă pe un car harta vechii Romînii, încătuşată de lanţurile robiei capitaliste. In faţa tribunelor, un muncitor, întruchipînd forţa biruitoare a clasei muncitoare, loveşte cu barosul, iar cătuşele cad zornăind...

Iată, trec cei de la uzinele Timpuri Noi, cei de la Republica şi de la alte unităţi cu care industria noastră grea se mîndreşte. Panourile purtate înfăţişează realizările lor pe care le raportează partidului, guvernului, patriei întregi.

Muncitorii din industria textilă flutură batiste de diferite culori. Cei de la Clement Gottwald înfăţişează cîteva tipuri de motoare electrice realizate în cinstea lui 23 August. Coloana oamenilor muncii din agricultură poartă, pe care alegorice, bogăţia nesfîrşită a ogoarelor şi grădinilor: snopi de grîu, ştiuleţi de porumb, fructe...

Fiecare coloană se străduieşte să dea un aspect cît mai viu, mai bogat, mai ales, demonstraţiei, zilei mărețe pe care o sărbătoreşte acum poporul.

★

Casa Centrală a Armatei, asociaţia fruntaşă care a purtat faima sportului romînesc pînă departe, peste hotare, deschide parada sportivilor. Zeci de motociclete defilează într-o aliniere perfectă, purtînd flamurile asociaţiei. După sportivii militari, străbat piaţa cei de la Locomotiva, de la Progresul, Recolta, Energia, Voinţa... In centrul Pieţei, în faţa tribunelor, ei execută cu măiestrie minunate exerciţii.

Coloana asociaţiei Dinamo, care încheie demonstraţia sportivă, este deschisă de membrii cercurilor Tînărul Dinamovist. Priveşte bine, cu mîndrie, pe colegii tăi. Curînd ei vor sta alături de cei 200 de maeştri ai sportului şi campioni care poartă culorile asociaţiei Dinamo...

★

Demonstraţia de 23 August s-a încheiat de mult. Bucuria se revarsă însă la fel pe străzile toate şi în parcurile Capitalei. Şi tîrziu, în noapte, cînd sub feeria de lumini vor răsuna acorduri vesele, te vei gîndi încă cu drag la zorii care s-au aprins cu 13 ani în urmă, pentru tine.

23 August 1957...

...la Cluj

Piaţa Malinovski din Cluj a găzduit în dimineaţa zilei de 23 August o imensă adunare sărbătorească; clujenii au ţinut să cinstească cu toată solemnitatea cuvenită cea de a 13-a aniversare a eliberării patriei. Deşi pe chipurile tuturor strălucea bucuria, nimeni n-a uitat să-şi aducă aminte, cu pioşenie şi recunoştinţă, de cîteva nume dragi: Marin Tănase, August Rus, Gheorghe Bucur, Remus Ghişe, ostaşi romîni, maior Perevoznîi, Erou al Uniunii Sovietice, cpt. de gardă Svanidze, toţi căzuţi acum 13 ani în luptele pentru eliberarea Clujului...

Astăzi, marile realizări obţinute de oamenii muncii din regiunea Cluj dovedesc că acele jertfe n-au fost zadarnice şi că noua orînduire a făcut să renască la viaţă partea aceasta a ţării.

Masiva demonstraţie a oamenilor muncii prilejuieşte trecerea în revistă a realizărilor din ultimii ani: 20 de mari întreprinderi intrate în funcţiune şi alte 30 modernizate. 15.000 de locuinţe construite cu ajutorul creditelor acordate de stat şi al veniturilor personale. 25.000.000 lei economisite în cinstea lui 23 August 1957 de către întreprinderile regiunii...

...Da, bătrînul Cluj se bucură din plin de soarele libertăţii.

...la Constanţa

Inceputul marii sărbători a fost vestit la Constanţa de către sunetele sirenelor din port şi ale fabricilor constănţene. Locuitorii Constanţei şi ai regiunii Constanţa au sărbătorit ziua de 23 August cu îndreptăţită mîndrie. In anii puterii populare ei au înfăptuit o seamă de realizări minunate. Şantierul Naval a executat reparaţii capitale la vase de mare tonaj, iar în urmă chiar construcţii navale în serie: remorchere de Dunăre, şalupe-remorcher KD-35...

In Dobrogea au apărut întreprinderi de mare însemnătate: fabrica de ciment şi întreprinderea metalurgică de utilaj Medgidia, Termocentrala Ovidiu II, Combinatul de peşte Tulcea etc. Mai mult: în domeniul agriculturii, regiunea Constanţa se mîndreşte cu faptul că e prima regiune din ţară cu agricultura complet cooperativizată!

...Intr-adevăr, au avut de ce să fie mîndri cei 30.000 de oameni ai muncii care au participat la demonstraţia din Constanţa.

...la Timişoara

Romîni, germani, maghiari, sîrbi ş.a. în total peste 50.000 de timişoreni au ţinut să-şi exprime împreună emoţia şi bucuria cu care au întîmpinat cea de a 13-a aniversare a eliberării. Demonstraţia lor a fost deschisă, emoţionant şi grăitor, de gărzile muncitoreşti înarmate. După ele, întîmpinat cu ovaţii, a defilat un grup de vechi militanţi ai mişcării muncitoreşti care au luptat în ilegalitate sub steagul Partidului Comunist Romîn. Printre ei, mulţimea îi recunoaşte şi-i salută pe bătrînul comunist Ludovic Juhasz, ceferiştii Ion Olaru, Ion Jurjac, prof. univ. Bora Popovici, Eva Ranghet, care în zilele lui 23 August 1944 se găseau în rîndurile forţelor patriotice din Timişoara.

De vorbă cu MĂRIUCA

Vacanța e pe sfîrșite și școala își va deschide din nou porțile să vă primească cu rîsul și voia bună pe care o aduceți. Deși în vacanță mulți dintre prietenii mei mi-au scris despre felul plăcut în care se odihnesc și se distrează, ei n-au uitat nici de școală.

Staicu Veronica, din comuna Aricești-Zeletin, raionul Tîrgoviște, îmi povestește: „In vara aceasta am făcut un ierbar de toată frumusețea. La început m-am încurcat puțin, însă după ce am cerut ajutorul tovarășului profesor de naturale, pot să-ți spun că cunosc toate soiurile de plante care se găsesc prin împrejurimi și știu și cum să le presez pentru ierbare".

Acum Veronica abia așteaptă să înceapă școala, să poată aduce ierbarul lucrat de ea. Tot un ierbar a făcut și prietena mea Cosma Petrina din Comănești, raionul Moinești, cu deosebirea că al ei este alcătuit numai din plantele marine pe care le-a cules în vara aceasta, cînd a fost în tabără la mare.

In schimb Cirnu Gheorghe și colegii lui din comuna Iacobeni, raionul Vatra Dornei, s-au gîndit să facă școala mai frumoasă, mai atrăgătoare. Bani nu aveau însă, și atunci le-a venit ideea să culeagă zmeură. Cantitatea pe care au strîns-o le dă posibilitatea ca, pe lîngă celelalte reparații la fiecare sală de clasă, să mai facă și niște perdeluțe, pe care le aranjează cu gust gospodinele școlii, pionierele.

Sînt sigură că atît prietenii din Iacobeni, cît și toți ceilalți care mi-au scris, se vor simți mîndri cînd vor sta în clase curate și vor învăța lucruri noi pe ierbarele, pietrarele și insectarele făcute de ei.

Măruca

O PLIMBARE LA STÎNA

In ziua de 30 iulie am venit mai de dimineață ca altă dată la tabăra de curte. Știam cu toții că vom pleca în excursie, așa cum era fixat în program. Echipați de drum, noi, cei 22 de pionieri, împreună cu tov. Sitoianu Eugenia, instructoarea superioară, am pornit spre muntele Clăbucet, care este la 12 km. la nord de comuna noastră, Boișoara, în șirul munților Făgăraș. Drumul a fost tare plăcut. In timp ce treceam prin pădurile de fag și stejar, tov. instructoare ne explica vegetația, și mai ales cum să ne orientăm în pădure. Aveam și busolă la noi.

Pe la ora 10 am poposit într-o poiană, unde am luat fiecare gustarea și ne-am răcorit cu apa de izvor. Apoi am plecat mai departe. După cale de 2 ore, am intrat în zona pădurii de brad. Presimțeam că aici va fi și stîna spre care țintеam de fapt, și nu ne-am înșelat. Am mai mers cîțiva pași și într-un luminiș am dat peste stînă. Ciobanii tocmai sosiseră cu oile la strungă. Ne-am uitat mirați cu cîtă îndemînare mulg ei oile. N-a durat mult și cele 400 de oi au trecut una după alta prin mîinele ciobanilor. Ne-am strîns apoi în jurul baciului, să vedem cum se face brînza. Așa cum e obiceiul la stînă, baciul ne-a invitat să mîncăm brînză cu mămăliguță caldă și balmuș. Iar ca desert ne-a dat jintiță dintr-un burduf. Am mîncat cu o poftă nemaipomenită, toți.

După masă ne-am odihnit puțin și am organizat o șezătoare pentru cei de la stînă. Eu am spus o poezie, Lucica a cîntat o doină. Tanța a spus cîteva ghicitori. Am cîntat împreună și cîteva cîntece. Baciul, nenea Toader, ne-a mulțumit și, ca răspuns, împreună cu cei 5 ciobani, ne-au cîntat din fluiere. Am mulțumit și noi la rîndul nostru baciului și ciobanilor și am plecat. In drum ascultam doinele ciobanilor care mergeau în urma oilor. Din cînd în cînd auzeam cîte-un lătrat de cîine... Odată cu asfințitul soarelui am ajuns acasă. Asemenea execursii plăcute mai avem în planul nostru.

PETRESCU EUGENIA
cl. a IV-a
Școala de 7 ani Boișoara,
Raionul Rm. Vîlcea

Au trecut aproape doi ani de atunci. Era într-o după amiază de mai, cînd Simina se așeză la pian și începu să cînte o bucată pe care o auzise la fratele ei.

Eugen, fratele ei mai mare, care o ascultase cu emoție, alergă într-un suflet la mama sa.

— Mămico, vino repede în casă. Simina a început să cînte singură la pian. In ochii mamei jucau lacrimi de bucurie. Nu-i venea să creadă. Simina, la doi ani și jumătate, să cînte așa!?...

— Mămico, eu am s-o duc pe Simina la profesorul nostru de muzică de la Corul de Copii Radio. ...Și într-adevăr, cîteva zile mai tîrziu micuța pianistă a făcut cunoștință cu profesorul lui Eugen.

Zilele treceau, iar Simina făcea progrese uimitoare. Intr-o seară de iarnă, stînd la fereastră și privind căderea lină a fulgilor de zăpadă, Simina s-a apropiat încet de pian, a deschis capacul și a început să cînte. Așa s-a născut primul ei vals: „Valsul fulgilor de zăpadă". Intr-altă seară, Simina a cîntat la Palatul C.F.R. Nu vă mai spun de ce succes s-a bucurat...

N-a trecut multă vreme și într-o zi, îndemnată de talentul tot mai evident al Siminei, ca și de prieteni, mama s-a dus cu Simina la Uniunea Compozitorilor. Aici, micuța noastră artistă s-a așezat la un pian și a început să cînte. Profesoara Lidia Cristi— o asculta cu mare atenție. Apoi, de pianul ei s-a apropiat însuși decanul Conservatorului. Mînuțele Siminei îi vrăjiseră pe toți cei strînși în jurul ei. Maestrul Alfred Mendelsohn, cuprins de o admirație nemărginită, le-a mărturisit tuturor:

— Simina are un talent excepțional. De azi înainte ea va fi bursiera Conservatorului nostru, iar pentru a-și putea desăvîrși pregătirea în domeniul interpretării, va urma în mod excepțional cursurile de pian de la Școala de Muzică.

Și chiar în ziua aceea, micuța noastră artistă de patru ani a primit o adeverință în care se spunea cam așa: „Se adeverește prin prezenta că fetița Simina Popescu este bursiera Uniunii Compozitorilor din R.P.R., fiind un element deosebit de talentat și dotat pentru muzică..."

ROMEO DAN

Prietenele mătușii Maria

Voioase ca întotdeauna, Szalo Viorica și Teodorescu Liliana mergeau spre casă. Cum făcură colțul străzii însă, văzură o bătrînică rezemată de un copac cu ochii plini de lacrimi. Induioșate, fetele se apropiară de ea:

— Ce ți s-a întîmplat, mătușico? o întrebă, mai mult în șoaptă, Liliana. Bătrînica continua însă să plîngă. Crezînd că n-a fost auzită, Liliana voi s-o mai întrebe o dată, cînd femeia își ridică privirea. Lacrimile i se opriră pentru o clipă în cutele feții brăzdate de-a lungul anilor.

Bătrîna începu să-și povestească necazul.

Avea un fecior, om în toată firea, muncitor la o întreprindere din Tg. Mureș. De la un timp însă acesta începuse să se poarte cît se poate de urît cu mama sa. Și asta pînă într-o zi, cînd, fără nici un pic de milă, o alungă din casă; și avea sărmana 98 de ani...

Fetele ascultau încremenite vorbele bătrînei. Din cele povestite, simțeau că urăsc din tot sufletul pe acela care săvîrșise această fărădelege.

Ce era de făcut? Unde să se ducă? Să se adreseze unui trecător, să dea o fugă pînă la școală? In cele din urmă Viorica le părăsi, însă după puțin timp se întoarse însoțită de un milițian.

— Dînsa este, spuse ea arătînd spre bătrînică.

Fără să piardă vremea, ajutată de cele două fetițe, o porniră împreună cu milițianul spre procuratura orașului Tg. Mureș...

Chiar în ziua aceea mătușa Maria s-a întors acasă. Fiul ei, care fusese chemat la procuratură și mustrat pentru fapta lui, îi ceru iertare.

Din acea zi, Viorica și Liliana, de cîte ori au timp, se duc la mătușa Maria să o viziteze și să-i ajute la diferite treburi.

EMIL DOBRESCU

Ciucașul

In apropierea Ploeștiului, după ce ai sosit cu trenul forestier de la Mîneci-Ungureni la Cheia, ajungi foarte ușor în masivul Ciucaș, o perlă a Carpaților. Aci întîlnești cele mai frumoase formații de stînci, rotunjite de ploi, vînturi și zăpezi. In conglomeratele Ciucașului natura a săpat forme interesante, care mai de care mai curioase. Deasupra pasului Bratocea se găsește renumitul „Sfinx" din Bratocea, iar în valea Teslei numeroase formații străjuiesc abruptul. In fotografie vedeți „Mamutul", una dintre formațiile caracteristice ale acestei văi.

FRUMOASĂ EȘTI PATRIA MEA

PROBLEME IMPORTANTE și... neimportante

Dragă Redacție,

Sîntem foarte necăjiți. De mai bine de un an de zile ne rugăm de Sfatul Popular să ne dea și nouă un teren pe care să putem face sport. Tovarășii de acolo însă nici nu vor să ne bage în seamă. Intotdeauna cînd ne ducem la ei, ne spun că au probleme mult mai importante și n-au timp să stea de terenul nostru. Și zău, îți spun drept, dacă n-ar avea de unde să ne dea, nici nu i-am fi rugat. Ce sîntem noi de vină dacă curtea școlii e așa de mică?

Dragă Redacție, te rog foarte mult, vorbește tu cu tovarășul președinte și spune-i să nu mai fie așa nepăsător față de rugămintea noastră.

DEDEA VASILE
Școala de 7 ani
Comuna Salva
reg. Cluj

Intr-o gară îndepărtată

A fost la Auschwitz...

Era o seară întunecată şi ploioasă, fără vise şi stele, cu văzduhul brăzdat de fulgere răzleţe. Dincolo de sîrmele ghimpate, prin noroi şi prin fum, rătăcea un convoi ciudat. Ca un şirag de umbre, oameni cu trupuri scheletice înaintau spre depărtare, ori poate spre moarte, pe buzele lor nu tremurau cîntece, în ochii lor nu înfloreau zîmbete. Îşi tîrau picioarele prin clisă, un vînt rece le pătrundea prin straie şi clipele treceau greu, nespus de greu. A fost la Auschwitz, în lagarul morţii, în 1943... De o parte şi de alta a drumului, copacii goi de frunze îşi amestecau neliniştitele umbre cu cele ale condamnaţilor. Oamenii aceştia, oameni trişti şi buni, cu feţele nerase şi ochii încercănaţi, nu ştiau dacă or să mai ajungă zorii. Numele lor dormeau în albele morminte ale dosarelor tribunalului, însoţite de cumplita osîndă: moartea prin gazare. Se lăsa noaptea, poate ultima lor noapte, îşi şopteau stins vorbe neînţelese, ca pentru despărţire, mîinile se căutau deznădăjduite în clinchetul sălbatic al cătuşelor.

Deodată s-a auzit şuieratul unui tren (poate ultimul) şi convoiul s-a oprit în faţa unei gări mici. Din tren au coborît copii, zeci şi sute de copii, palizi şi goi, cu gleznele subţiri. Un gardian îi mîna spre lagăr şi copiii plîngeau, glasurile lor sfîşiau liniştea nopţii. Unul dintre ei avea în mînă un ursuleţ de pîslă, auriu, dar cineva l-a lovit şi copilul a căzut... Ursuleţul a rămas acolo, în noroi, neştiut.

Convoiul deţinuţilor şi-a continuat drumul. Numai unul dintre ei, cu chipul împietrit, cu sufletul sfîşiat a rămas. Copiii aceia mergeau spre moarte; visurile lor, jocurile şi cîntecele lor aveau să piară. Omul privea, dar gardienii l-au lovit. Omul privea şi în dreptul numelui său, într-un dosar, scria: „Condamnat la moarte"...

Se numea Andrei Solomon.

UN TREN ACCELERAT STRĂBATE NOAPTEA...

Apar, una cîte una, stelele...

În acceleratul de noapte e linişte, numai undeva, într-un compartiment, cineva cîntă din armonică, iar un ostaş şi un ofiţer de marină îşi încearcă puterile la un prietenesc joc de şah. Curînd însă, armonica se odihneşte în cutia ei de postav verde, iar marinarul recunoaşte matul inevitabil şi îşi serveşte tovarăşul de joc cu o ţigară... Sînt în tren şi nişte pionieri. Aproape treizeci, din toate colţurile ţării, de la Bucureşti, de la Arad, Lugoj, sau Buzău. Îi aşteaptă tabăra republicană de la Năsăud. Două săptămîni vor petrece minunat şi ei visează...

TRENUL OPREŞTE ÎN GARA ÎNDEPĂRTATĂ...

Dar ce se întîmplă? Se aud sunete argintii de trompetă, se aud tobe... Pionierii din tren coboară, cineva îi întîmpină, iar călătorii apar la geamuri. Nu sînt supăraţi fiindcă trompeta lui Mircea le-a stricat odihna, ba sînt chiar bucuroşi şi privesc spectacolul cu plăcere. E singura gară în care trenul zăboveşte mai mult. În sfîrşit, coboară şi ultimul pionier, aproape adormit. Ţine în mînă un ursuleţ auriu de pîslă. Directorul taberei, un om simpatic, ca un Razlin, erou de basm, se apropie de el şi-l întîmpină, aşa ca de la bărbat la bărbat...

Trenul se depărtează, numai directorul a rămas o clipă deoparte. Are ochii înlăcrămaţi...

Şi se numeşte Andrei Solomon.

GHEORGHE TOMOZEI

Pionierii miliţieni

Un fluierat puternic străpunge văzduhul, acoperind larma vehiculelor. Contravenientul se opreşte un moment, apoi se întoarce în grabă pe trotuar. De la postul de dirijare a circulaţiei coboară un „miliţian" cu care cetăţenii din Berlin şi din alte oraşe ale R.D. Germane au început să se obişnuiască. Sînt pionieri care, pe timpul vacanţei şi în orele libere, ajută miliţia.

Cu cravata la gît, pe umeri cu epoleţii miliţiei populare şi pe cap cu şapca de miliţian, ei dau dovadă de energie şi pricepere.

Un astfel de „miliţian" este şi Wolfgang Koezorwske, din clasa a V-a medie din Berlin — Friedrichshain. El nu lipseşte nici o zi de la datorie.

Cînd cel care calcă regulile de circulaţie este un băiat sau o fată, Wolfgang îi sfătuieşte, explicîndu-le că neatenţia sau graba pot cauza accidente grave. Şi copiii îl ascultă şi-i promit că vor ţine seamă de sfaturile lui.

Cînd însă este vorba de copii mici sau de bătrîni, Wolfgang îi ajută să traverseze strada. Şi nu există pentru el răsplată mai mare decît atunci cînd aceştia îi mulţumesc pentru ajutorul dat.

MARIANNE SCHUMANN
redactor al gazetei
„Der Junge Pionier"

„Excursionistul"

Şi aşa... Care va să zică e tabăra în carantină. Astăzi. Tocmai astăzi cînd avem organizată o excursie cu semne. Să stea în carantină cine-o vrea. Eu unul nu stau. Plec în excursie chiar şi fără semne.

Şi de ce să stau în carantină? Pentru că Roman Violeta s-a găsit mai moţată să facă temperatură? Mă rog, suspectă de scarlatină! Auzi vorbă! Să fie sănătoasă, ce vină am eu? Şi apoi şi curcanul are gîtul roşu, şi nu mai stă în carantină. Aşa că...

Nicuşor s-a sculat cu noaptea-n cap, s-a echipat „pe şest" şi... a pornit în excursie.

De la poarta taberei, drumul se întindea şi în stînga şi în dreapta. El „cunoştea" drumul, dar... nu ştia unde duce. Deci prima dificultate s-a ivit chiar la poartă. Încotro s-o apuce? La dreapta sau la stînga? Dar Nicuşor e omul acţiunilor şi al hotărîrilor repezi. A tras cu banul şi s-a „hotărît". A luat-o la stînga. Drumul cobora şi se lărgea într-o vale plină cu băltoace, peste care nişte raţe îşi făceau matinal înviorarea. Le-a privit dezaprobativ şi superior. El a şters-o de la înviorare. De aici drumul se continua în toate părţile. Nicuşor de data asta n-a mai tras cu banul, să nu-i cadă în lac. A ales un drum la întîmplare. Să nu vă miraţi că şi-a „ales" o excursie fără itinerar. De la Buşteni, în orice direcţie ai pleca, tot de munte dai şi tot de locuri frumoase. Aşa că excursia se desfăşoară în legea ei şi neorganizat. Numai timpul să fie frumos. Şi asta îl cam nelinişte pe el. Că la început norii erau aşezaţi ca o scufiţă peste creştetul Caraimanului şi apoi s-au întins — pod cenuşiu deasupra Buştenilor şi peste castelul Zamora.

Strecurîndu-se atent printre băltoace, a mai sezisat încă o dificultate: pantofii lui de tenis nu erau chiar aşa de potriviţi pentru o excursie pe munte. De fapt nici pe aici prin valea asta nu erau buni. Prea intra multă apă în ei. Picioare ude, apă rece, nu e o combinaţie fericită pentru un excursionist. Se aşeză deci pe o piatră, îşi spălă pantofii gospodăreşte şi, pentru că se făcuse cam tîrziu, începu să regrete că a plecat din tabără fără să fi luat gustarea de dimineaţă. Ce-ar fi să se întoarcă înapoi? Gîndul era bun, dar.. Pînă aici făcuse multe cotituri şi... în ce parte o fi tabăra? Poate ar fi intrat în panică, dacă nu vedea un tînăr excursonist cu rucsac în spate.

— Asta da! Aşa excursionist mai zic şi eu — constată admirativ Nicuşor. Şi te pomeneşti că în „ghiozdan" are şi ceva mîncare. Ideea asta îl făcu mai vesel şi neaşteptat de serviabil.

— Nene, îmi dai voie să te ajut să duci ghiozdanul?

— Ce spui, dom'le, eşti aşa de voinic? Cum să mă ajuţi, nu vezi ce rucsac greu am?

— Dar ce ai în el de e aşa de greu?

— De toate. Haine, apă, mîncare.

— Şi mîncare? Zău? Apoi atunci lasă-mă să te ajut!

Nenea „s-a prins". A scos din rucsac două felii de pîine cu unt şi pe Nicuşor nu-l mai pişca regretul că n-a luat gustarea de dimineaţă. Către prînz, cînd erau deja la Urlătoare, s-a oferit din nou să-i ajute lui „Nenea" la rucsac...

La Buşteni şi prin împrejurimi vremea însă e destul de... consecventă. Plouă ce plouă, dar cînd e să iasă soarele, plouă din nou. Rucsacul lui „nenea" nu l-a ajutat deloc pe Nicuşor să se adăpostească de ploaie. A întîmpinat-o viteJeşte şi, ud ca o paparudă, căuta o călăuză să-l ducă înapoi în tabără. Şi dacă n-a găsit călăuza, a pornit-o de unul singur. S-a învîrtit, s-a răsucit, s-a dus, s-a-ntors şi nu se ştie cum se făcea, dar nimerea tot de unde a plecat.

Asta a durat cam multişor. Şi atîta a stat Nicuşor în ploaie, încît căpătase senzaţia că prin măduva propriilor dumisale oase se scurge apă de ploaie.

Seara, tîrziu, după ce ploaia s-a potolit, iar luminile de la ferestre au început să se stingă, a ajuns şi Nicuşor la tabără. Şi, curios lucru. Afară frig, el ud, dar în loc să fie răcit, avea călduri. Fîşia subţirică a mercurului din termometru s-a cocoţat rapid pînă la liniuţa pe care stă scris 39.

Doctorul, sora, instructoarea superioară, directoarea, l-au dezbrăcat, îmbăiat, fricţionat, i-au dat leacuri, l-au împachetat în cearşafuri şi l-au lăsat să doarmă.

În timp ce stătea de veghe, sora l-a auzit vitejindu-se că ia munţii pieptiş şi că mai face o excursie, dar una cu semne. Toată noaptea, răsucindu-se prin pat Nicuşor îşi însemna cărările pe unde să se înapoieze la tabără, iar sora îi schimba cearşafurile şi-i uda cu apă buzele încinse. Către ziuă, excursionistul a adormit somn liniştit.

Mercurul din termometru a coborît pînă la 37, iar soarele s-a ridicat deasupra brazilor, izgonind cu suliţele lui tichia de cenuşă de pe vîrful Caraimanului.

Crucea de pe Caraiman se vedea maiestoasă, scăldată în aur. Semn că azi va fi senin.

Carantina a fost ridicată. Fusese doar o măsură de prevedere, pînă i s-a pus Violetei diagnosticul.

Astăzi se putea face excursie cu semne. Instructorul şi profesorul de educaţie fizică, alcătuiau traseul. Larma de nedescris în care excursioniştii îşi primeau pachetele cu hrană rece l-a trezit pe Nicuşor. Soarele cernea deasupra Buştenilor pulbere de aur şi primele echipe porniseră, după indicaţiile săgeţilor trase cu cretă, în excursia mult aşteptată şi bine pregătită.

Excursie cu semne. Şi el, Nicuşor, excursionistul de ieri trebuie să rămînă tocmai azi înfăşurat în cearşafuri. Doctorul nu-i dă voie să iasă din dormitor.

— Ah, nesuferite măsuri mai iau şi doctorii ăştia în tabere!

M. CALIN

Meșterul MANASIE

Povestire de Gheorghi Raicev

Trăia odată în satul nostru un om pe care-l chema Manasie. Manasie nu ara, nu semăna, nici nu secera. Dar, ce e drept, nici n-avea nimic — nici pămînt, nici cal, nici vacă. Nici casă nu avea — trăia pe la uși străine. Avea Manasie o ocupație măruntă, cu care-și agonisea hrana: era un fel de croitor, făcea pungi frumoase de piele pentru tutun. Erau așa, cam cît o mănușă, cusute din bucăți de piele în formă de triunghi, împodobite cu diferite flori. La gură, punga se stríngea cu un șnur de piele, la ale cărui capete atîrnau ciucuri pestriți, ca niște rădăcini de ceapă...

Cum își pierdea cineva punga de tutun sau i se rupea, îl chema pe Manasie și-i spunea:

— Hai, Manasie, să-mi coși o pungă!

— Cum să fie? — întreba Manasie. Cu ciucuri sau fără? Cu ciucuri costă de trei ori mai scump.

— Cu ciucuri, cu ciucuri, măi omule!

— Bine, dar pielea ți-o cumperi tu și trei zile îmi dai de mîncare.

— S-a făcut, meștere; treci mîine pe la mine.

Și a doua zi, cu mînecile sumese, Manasie se apuca de lucru. Măsura și cosea, și iar măsura, și în trei zile punga era gata.

Azi la unul, mîine la altul, în cele din urmă nu rămăsese om fără pungă de tutun. Așa că pe Manasie nimeni nu-l mai chema la lucru.

— O să plec din satul ăsta! — și-a zis atunci meșterul. Mă duc în lumea largă, să cîștig bani mulți și să mă îmbogățesc.

Zis și făcut! Își înfipse în brîu niște foarfece mari și porni la drum. Ajunse într-un sat necunoscut. Incepu să strige pe ulițe, cît îl ținea gura:

— Meșter croitooor!... meșter croitooor! Cos de toate, fac de toate!

L-a auzit un om și l-a întrebat:

— Meștere, da' cojoace știi să faci?

— Vai de mine, cum să nu știu? Fac de toate, cos de toate!

— Dacă ești așa de mare meșter, poftim la mine! Am trei piei de oaie și vreau să-mi coși din ele un cojoc lung pînă la pămînt.

— Se poate, domnule, si mai lung se poate!

Cum intră în casa omului, meșterul se așeză și zise gazdei:

— Acu' puneți masa să luăm o gustărică! I-au pus de mîncare și Manasie s-a ospătat în toată legea.

— Acu' așterneți de culcare, iar mîine dimineață ne-apucăm de lucru.

I-au dat așternut moale, Manasie s-a culcat și a dormit ca un prunc! Dimineața, gazda l-a întrebat:

— Ei, ce zici, meștere, să aduc pieile?

—Așteaptă — răspunse mîndru meșterul — astăzi trebuie să-mi ascut foarfecele.

Scoase Manasie foarfecele grele de la brîu și le ascuți și le drese toată ziua. Au prînzit, au cinat și iar s-au culcat să doarmă.

Dimineața Manasie luă pieile, le întinse pe jos, se așeză în genunchi și se apucă de lucru. Măsură, croi, croi și iar măsură, pînă la asfințitul soarelui.

— Ei, îl întrebă omul, o să iasă lung cojocul?

Meșterul Manasie se scărpină după ceafă și răspunse:

— Drept să ți spun, jupîne, cojoc n-o să iasă, fiindcă nu ajung pieile. Mai bine să-ți cos mîine un cojocel tărcat. Fără mîneci, să-l porți sub haină. O să iasă o minune!

Ce putea să facă omul, se mulțumi și cu un cojocel.

Dimineață meșterul Manasie se apucă iar de lucru. Măsoară, croiește, croiește și iar măsoară, pînă la asfințitul soarelui.

— Ei, meștere, cum stăm, o să iasă cojocelul?

— N-are să iasă, jupîne!

— De ce, meștere?

— Nu ajung pieile. Și-apoi, să te-ntreb, ce nevoie ai de cojocel, cînd ai haină groasă de dimie? Mai bine să-ți cos niște ciubote lungi de piele — o să-ți încălzească picioarele și o să-ți ferească și genunchii de frig.

Ce să facă omul — s-a învoit din nou.

Pieile însă n-au ajuns nici pentru ciubote.

— Bre, a naibii treabă. Și acum?

In cele din urmă meșterul Manasie zise:

— Ascultă, jupîne, cojoc n-a ieșit, nici cojocel și nici ciubote. Dar o să vezi mîine ce pungă pentru tutun o să-ți meșteresc!

Și-a mușcat omul buzele și iar s-a învoit. Cinară, dormiră și iar se sculară. Și-a sumes din nou mînecile meșterul Manasie și pînă seara punga era gata, cu înflorituri și cu ciucuri de-ți luau ochii.

Meșterul întinse omului punga, își răsuci mustața și glăsui mîndru:

— Vezi, jupîne, asta se cheamă pungă — nu găsești alta la fel pe lume! Plătește acuma, să văd cum ai să mă răsplătești.

Omul nu răspunse nimic. Smulse punga și-o îndesă în capul lui Manasie apoi îi dete un picior în spate și-i zise:

— La așa meșter — așa răsplată! De-acu' încolo să nu mai strigi: „Cos de toate, fac de toate", ci „Ce știu aia cos" Ai înțeles? Pacoste!

Traducere din limba bulgară
de VALENTIN DEȘLIU

Ion Hobana

LA BUNICI

De la vecini se-aude piua
Zdrobind grăunțe noi de griu...
S-a stins, cu soarele, și ziua
In apa limpedelui rîu.

Urc moțăind, cu plumb în oase,
Pe o căpiță — ca pe-un dîmb
Și fînul proaspăt amiroase
A iarbă și a flori de cîmp.

Din depărtări mă cheamă ulmii,
De-alături — crengile de măr.
Dar pentru astăzi prea destul mi-i
Cît am zburdat cu vîntu-n păr.

Mă-ntind cu fața-n sus și cerul
Il văd asupra mea, enorm,
Împestrițîndu-și lăicerul
Cu pietre scumpe...
Simt c-adorm

Și înainte de a trece
Pe ale somnului potici,
Oftez,
căci vara se petrece
Și tare-i bine la bunici...

LA CE LUCREAZA STUDIOUL DE FILME ARTISTICE BUCUREȘTI

„Erupția" este titlul unui film romînesc inspirat din viața petroliștilor Important de semnalat este că, pe lîngă actori cunoscuți ca Ștefan Ciubotărașu, artist emerit, laureat al Premiului de Stat, Eveline Cristea, Lucia Mara Dabija, apar în rolurile principale Jan Bart, de profesiune funcționar, și Manole Teodorescu, arhitect. Regia o semnează Liviu Ciulei, iar scenariul Petre Luscalov.

„Pro patria" este titlul unui nou film inspirat după trei nuvele ale lui Alexandru Sahia. Regia și scenariul aparțin tinerilor regizori Mihu Iulian și Manole Marcus, care au realizat și filmul romînesc „La mere". In rolurile principale apar Enache Nicolaie, Duțu Ilie (mutilat de război), Romulus Neacșu, Emil Botta și un copil, Marius Rucăreanu.

„Dincolo de brazi" e un film care descrie un moment din retragerea din august 1944 a trupelor romîne și germane de pe frontul din Iași. Scenariul și regia aparțin lui Iacob Mihai și Mircea Drăgan și este inspirat după o nuvelă a lui Petru Vintilă.

Nuvela lui Petru Dumitriu „Bijuterii de familie" este subiectul unui film romînesc la care lucrează în momentul de față studioul București. Regia o semnează Marius Teodorescu, iar scenariul Marius Teodorescu și Malvina Urseanu. In rolurile principale apar: Tanți Cocea, Eliza Petrăchescu, Colea Răutu, Silvia Popovici și Geo Barton.

„Ciulinii Bărăganului" este inspirat după romanul cu același nume al scriitorului clasic romîn Panait Istrati Scenariul și regia aparțin regisorului francez Louis Daquin. In rolurile principale apar: Ana Vlădescu, Clody Bertola și copilul Nuță Chirlea, N. Tomazoglu Marcel Anghelescu, Florin Piersic.

„Două loturi" — film artistic în culori după nuvela cu același titlu a lui I.L. Caragiale. In rolurile principale: Grigore Vasiliu-Birlic, Alexandru Giugaru, Marcel Anghelescu, Margareta Pogonot. Regia o semnează Gheorghe Nagy și Micheles Aurel, absolvenți ai Institutului Unional de artă cinematografică din Moscova.

ARCAȘUL NEGRU

POVESTIRE DE A. WEISS — DESENE DE Z. IULIAN

Rezumatul capitolului precedent

Indată ce află că Arcașul Negru e de fapt Darie, spionul dădu fuga la Palat și raportă baronului Kárdos. Din fericire, György, care se afla în apropiere, auzi întreaga conversație.

Grădinarul, prevenit de György, rămase în pădure. György primi însărcinarea de a rămîne în castel și de a-l spiona pe baron. In cazul că acesta s-ar fi hotărît să-i atace pe iobagi, György trebuia să dea de veste lansînd o săgeată aprinsă.

Intr-adevăr, Kárdos hotărăște să atace tabăra răsculaților chiar în noaptea aceea. György descoperă la timp planurile baronului și lansează săgeata aprinsă. Apoi, se strecoară și el în urma ostașilor lui Kárdoș, hotărît să ajute într-un fel la înfrîngerea baronului.

La mare

Aşa, copii, bucuraţi-vă de tot ceea ce vă înconjoară! Lăfăiţi-vă pe divanul de aur al plajei, culegeţi în obraji toate razele de soare, zbenguiţi-vă cît vă pofteşte inima în apa mării; soarele şi marea şi plaja sînt ale voastre! Ele vă vor face mai voinici, mai chipeşi, aşa cum stă bine unor [illegible] vrednici care au învăţat un an de zile şi acum culeg puteri noi pentru anul viitor...

O IMPĂRĂŢIE A GÎZELOR ŞI A PĂPUŞILOR

La Cluj, în străvechiul şi neuitatul Cluj, oraş al basmelor şi al amintirilor, pe o străduţă liniştită, în apropierea străzii Horia, am pătruns într-o împărăţie a gîzelor şi a păpuşilor...

Am mers pe drumul umbrit de castani la o casă zidită din lespezi cenuşii, în uşa căreia am bătut, cu sfială. Am deschis şi... am zărit un fir de iarbă pe care strălucea o boabă de rouă, fină şi rotundă ca o lacrimă, răsfrîngînd într-însa ramurile unui copac, în care o bufniţă ţine pe umeri luna. Mai departe, gingaşe şi curioase, nişte pisici şi nişte veveriţe priveau saltul unei ciute speriate, peste ierburile tremurătoare. Pe aproape, Moş Martin visează la zmeură, iar vulpea, şireata vulpe, urmăreşte cu făţarnică dragoste un cîrd de raţe albe. Numai o familie de arici, supăraţi foc (nu se ştie pe cine) robotesc la rădăcina unui bătrîn copac. O rază de lumină în acest mister pare să aducă, închipuiţi-vă, un ditamai elefantul, negru şi gras, pe care animalele îl privesc cu teamă... Dar elefantul n-are de gînd să-şi supere gazdele din pădurea romînească, fiindcă la el în Asia a fost învăţat să se poarte frumos cu prietenii lui mai mici.

Aceasta e împărăţia de care v-am vorbit, împărăţia împietrită a gîzelor şi animalelor pădurii. Credeţi cumva că împărăţia s-a ivit la porunca unui isteţ vrăjitor? Nu... Ea este rodul muncii unui artist desăvîrşit, sculptorul ceramist Csobay din Cluj. Pentru fiecare obiect, meşterul iscusit a întîrziat zile şi nopţi cu dalta în mînă, tăind tipare noi. Munca e grea şi anevoioasă, cere multă învăţătură şi în atelierul lui Csobay am zărit zeci de volume cu coperte strălucitoare, în care sînt mii şi mii de păsări şi animale, care mai de care mai minunate. Meşterul Csobay îşi iubeşte meseria şi lucrează şi acum, aproape încărunţit, păpuşi graţioase şi animale gingaşe, amintindu-şi că în îndepărtata sa copilărie şi-a dorit multe jucării frumoase, pe care nu le-a avut însă.

Acum el lucrează pentru cei mici şi e fericit cînd izbuteşte să realizeze modele noi. Acolo, în casa lui de pe strada liniştită, se adăpostesc feţi frumoşii, la ferestre cosînzenele surîzînd, şi gîzele sînt aşa cum le închipuie visele copilăriei...

TOMA GHEORGHIU

Şi Marika a fost pionieră...

Mi-aduc aminte ca acum. Era prin vara anului 1952. Treburile gazetăreşti mă mînaseră prin Tg. Mureş. Trebuia să scriu un reportaj despre felul cum îşi petrec vacanţa pionierii din acest oraş.

Am fost prin tabere, la Casa pionierilor, la ştrand... Da, la ştrand, la centrul de înot pentru copii, am cunoscut-o pe Marika. Dar staţi... voi nu ştiţi cine-i Marika, n-o cunoaşteţi... Am să încerc să v-o descriu eu, iar voi închideţi ochii pentru cîteva clipe şi imaginaţi-vi-o în faţa voastră. Aşa.. ei, cum arată? O fetiţă slăbuţă şi puţintică la trup, cu părul blond, strîns în două codiţe lungi, date pe spate, cu nişte ochi mari, jucăuşi, plină de zîmbet şi foarte prietenoasă. Şi încă ceva, e foarte perseverentă. De lucrul acesta m-am convins şi eu, chiar în ziua aceea cînd, stînd în preajma bazinului, am văzut-o la „lucru". Se urca pe borna din dreptul culoarului, îşi lua avînt şi apoi începea să spintece cu îndemînare apa, în timp ce antrenorul Toth, cu cronometrul în mînă, o urmărea cu atenţie.

— Mai repede, Marika, mai repede...

Şi cursa se termina. Pe faţa antrenorului se putea citi mulţumirea. Marika obţinuse un nou record personal.

Da, e Marika, fetiţa drăguţă din clasa a V-a...

N-a trecut prea multă vreme de atunci, şi iată că numele Marikăi l-am întîlnit în tot mai multe ziare. La 13 ani cîştigă proba de 100 m spate devenind campioană republicană. Un an mai tîrziu Marika Both are ocazia să se afirme în întîlnirile de peste hotare. In Bulgaria se clasează pe primul loc, iar în Republica Democrată Germană cucereşte un nou record al R.P.R. Anul trecut Marika a făcut cea mai lungă călătorie: Bucureşti-Melbourne. In cadrul Olimpiadei ea îmbunătăţeşte iarăşi recordul naţional la 1.15.8. A fost totuşi necăjită că n-a ajuns în finală. Lucrul acesta însă n-a descurajat-o ci, dimpotrivă, a determinat-o ca la întoarcerea în patrie să-şi continuie antrenamentele cu şi mai multă seriozitate. Se apropiau jocurile prieteneşti de la Moscova...

In cea de a zecea zi a Festivalului, trimişii ziarelor noastre la Moscova ne-au comunicat o ştire care ne-a umplut inima de bucurie: „Medalia de aur la 16 ani" — „Un nou record republican".

Iată ce scriau ziarele din 6 august: „Marele succes romînesc obţinut ieri la Moscova de tînăra noastră înotătoare Marika Both, s-a situat în centrul atenţiei generale.

Cu performanţa sa 1.15.54, cîştigătoarea „Medaliei de aur" în finala probei de 100 metri spate, Marika Both, a ajuns în prima linie a celor mai mari înotătoare din lume"...

— Ei, prieteni ce spuneţi despre Marika? Despre drumul pe care a pornit? Şi ea a fost ca voi, iar voinţa, perseverenţa, au ajutat-o pe Marika să-şi vadă visul înfiripat.

RADU POPA

Trei portrete DE PE LITORAL

Am fost zilele trecute pe litoral. M-am oprit cîteva ceasuri în Vasile Roaită, la tabăra pionierească organizată de Ministerul Construcţiilor. O duc bine cei de acolo. Mîncare — berechet, şi foarte bună, curăţenie, o atmosferă prietenească, intimă. In această tabără, filele blocnotesului n-au stat multă vreme goale. Primul dintre băieţii pe care vi-i prezint e Brăileanu, de la Şcoala de 7 ani nr. 69 din Bucureşti.

Demostene al doilea?

Aş fi vrut ca începutul cunoştinţei mele cu Brăileanu să fie începutul unei conversaţii; să-mi mărturisească ce impresie îi face vacanţa pe litoral, cum se simte în tabără etc., etc.

Dar Brăileanu, deşi zîmbitor, îmi răspundea monosilabic:

— Da... Mda... Cum?... Ihi...

De-abia într-un tîrziu se hotărî să mă onoreze cu o propoziţie întreagă:

— Spuneţi-mi... v... v... vă rog: e adevă... rată... po... vestea aia cu Demo... Demono... Demostene?

(Mă lămurisem: Brăileanu era niţel bîlbîit şi de aceea se temea să vorbească prea mult. Această temere e însă exagerată; după părerea mea, Brăileanu e puţin peltic. Fiind însă ruşinos, se zăpăceşte lesne).

Ii răspunsei:

— Care poveste cu Demostene?

— Aceea cu.. pietri... pietrichicii... pietricica...

— A, legenda după care anticul orator Demostene ar fi scăpat de bîlbîială umplîndu-şi gura cu pietricele şi vorbind ore în şir, de unul singur, pe malul mării? Nu ştiu dacă-i adevărat. Oricum, metoda nu e rea!

Brăileanu oftă. Il surprinsei măsurînd, resemnat, din priviri mărimea pietricelelor din curtea taberei. Mă răzbi rîsul:

— Lasă-le încolo de pietricele, Brăilene! Incearcă să fii mai puţin timid şi ai să vezi cît de bine vei vorbi! Mai bine chiar decît Demostene!

— Zău? Sînteţi sigur că am să pot vorbi fără să mă bîlbîi? rosti dintr-o răsuflare băiatul.

— După cum vezi...

Bucătarul-adjunct

Bucătarul-adjunct al taberei este... Olteanu, din clasa a VII-a a Şcolii de 7 ani nr. 8 din Bucureşti. E un băiat bine făcut, bronzat, cu umerii laţi. Principala lui ocupaţie este aceea de a da ajutor bucătarului taberei. Nimeni nu-l roagă, nimeni nu-l obligă; vrea el! Am crezut întîi că e un mare mîncău, dar nici gînd de aşa ceva. Am presupus apoi că-l atrage meseria de bucătar, dar iar am dat greş. Mi-am dat seama de adevăr discutînd cu Olteanu despre felul cum îşi petrece acasă timpul liber. Am aflat că ori ajută prin gospodărie, ori se duce pe şantier, la tatăl său, unde pune şi el, ici-colo, umărul; ba la încărcarea unei maşini, ba la căratul materialelor. Aşa că s-a învăţat cu treaba şi, asemeni unui bătrîn care iese la pensie după treizeci de ani de muncă, nu poate nici în tabără să stea tot timpul degeaba; dă ajutor la bucătărie.

Bătăuşa

Asta-i Bulgaru Maria. Nu trece o oră în tabără fără ca mînuţele ei să nu smulgă cîteva fire din capul unui băiat ori să nu trimită un ghiont în burta altuia. Mare bătăuşă... Toţi o ştiu, ca pe-un cal breaz! Cu toate acestea, cînd o vezi pentru întîia oară, nici nu bănuieşti cu cine ai de-a face. Cum să-ţi dea prin gînd că fetiţa asta micuţă, fină, cu ochii mari, gingaşă, are obiceiuri de birjar?

Şi totuşi — faptele vorbesc. Nu ştiu cîţi băieţi din tabără au scăpat de gheruţele ei Iar la şcoala unde învaţă (şcoala de 7 ani nr. 10 din Bucureşti) e certată cu nu mai puţin de 12 colege!

I-am întrebat pe cîţiva băieţi:

— Dar voi cum răspundeţi ghionturilor ei?

— Noi? Noi nu-i facem nimic Am putea s-o păruim în lege, dar nu vrem să ne punem mintea cu ea. Ar însemna să ne facem şi noi de rîs.

...Bine, băieţi. Judecata voastră e perfectă!

GHEORGHIŢĂ-REPORTERUL

STIRI ★ INFORMAȚII ★ REPORTAJE

STIRI ★ INFORMAȚII ★ REPORTAJE

STIRI ★ INFORMAȚII ★ REPORTAJE

„Drum bun, unchiule Ho!"

In cartea de amintiri a Palatului Pionierilor din Capitală sînt multe file de inaltă cinste, pe care oaspeți de peste mări și țări și-au însemnat impresiile. La aceste file s-a adăugat de curînd una care le e nespus de dragă copiilor și pe care stă scris așa: „Un călduros salut pionierilor... Multă sănătate, multe bucurii, progres. Imbrățișez pe nepoțeii mei, pionierii romîni. Unchiul Ho".

Cine e unchiul Ho? Voi ați aflat desigur, de la părinții și frații voștri, din ziarele mari, despre bucuria cu care poporul nostru a întîmpinat zilele trecute un înalt oaspete, sosit de la mari depărtări: tovarășul Ho Și Min, președintele Republicii Democrate Vietnam și președinte al Partidului celor ce muncesc din Vietnam. Iar tovarășul Ho Și Min este chiar unchiul Ho, care a semnat în cartea de aur a pionierilor bucureșteni. Tovarășul Ho Și Min iubește mult copiii. In vizita sa la Palat s-a oprit în sala basmelor și, înconjurat de veselia tinerelor gazde le-a povestit acestora o mulțime de lucruri. Le-a povestit despre viața întunecată din trecut a copiilor vietnamezi, despre lupta îndelungată și grea pe care eroicul popor vietnamez a dus-o împotriva colonialiștilor, despre viitorul însorit ce se construiește azi în îndepărtata republică prietenă. Poporul vietnamez are un trecut bogat în tradiții și cultură, dar și plin de încercări zbuciumate și luptă aprigă. Poporul vietnamez iubește libertatea ca lumina ochilor. De aceea, cînd în preajma celui de al doilea război mondial imperialiștii japonezi au ocupat Indochina, poporul vietnamez, condus de Partidul Comunist în frunte cu înțeleptul său conducător, tovarășul Ho Și Min, a pornit la luptă împotriva cotropitorilor. Cu același eroism au luptat forțele patriotice din Vietnam, conduse de partid, împotriva încercărilor de cotropire ale colonialiștilor francezi. A fost o luptă aprigă, în care îndepărtatul popor din Asia a dat jertfe mari, dar prin care și-a cucerit libertatea.

O dată creată, R. D. Vietnam a pornit la făurirea unei vieți noi. Poporul vietnamez moștenise din trecut greutăți mari. Dar în munca sa dîrză, creatoare, a simțit și simte întotdeauna alături reazimul frățesc al țărilor socialiste în frunte cu U.R.S.S. și China populară. In ciuda distanțelor ce le despart, poporul romîn este legat printr-o prietenie trainică, a faptelor, de poporul vietnamez, alături de care luptă pentru construirea socialismului. De aceea, vizita tovarășului Ho Și Min i-a bucurat nespus pe oamenii muncii din patria noastră. Vizita aceasta are o mare însemnătate, ea a cimentat legăturile noastre cu poporul vietnamez, a stabilit dezvoltarea și mai largă pe viitor a ajutorului frățesc, a schimburilor comerciale și culturale între cele două țări.

Cu adîncă emoție s-a despărțit poporul nostru de înaltul oaspete. Și cu inima caldă, pionierii Capitalei i-au urat la plecare: „Drum bun, unchiule Ho!"

LEAGANUL REVOLUȚIEI

A fost primul semn pe care ni l-a dat, din depărtare încă, orașul de pe malurile Nevei. Trenul ne purta în goană printre coline, gîfîind și trepidînd, iar în compartiment se încinsese o discuție aprinsă pe teme... gazetărești. Deodată, cineva a ridicat brusc capul și firul discuției s-a curmat. Am avut atunci senzația că se petrece ceva cu totul neobișnuit, straniu, dar nu ne puteam da seama ce anume. Cîteva clipe de nedumerire tăcută. Am privit ceasul. Era 11 seara. Ca prin farmec, toți ochii s-au ațintit pe fereastră, vrăjiți. Și numai atunci am înțeles. Era 11 și nu se făcuse încă întuneric... Afară stăruia de mult, neclintită, aceeași lumină ireală, cu tonuri limpezi, verzui, de smarald. Era lumina fermecată a nordului, era o seară emoționantă, de basm, așa cum aveau să fie toate serile trăite acolo, pe Neva cea veche...

★

Pînă și pașii sună altfel aici și aștepți să trezească în piețe ecouri vechi de cîntece revoluționare. Leningrad — oraș erou, Leningrad — leagăn al Revoluției. Aici fiecare piatră, fiecare casă, fiecare coloană e o amintire scumpă. De aici, din balconul acesta a vorbit odată Lenin. Aici, în casa aceasta, a locuit Kirov. Dincoace a fost o baricadă...

Și din loc în loc se înaltă monumentele în fața cărora fiecare oaspete al Leningradului rămîne mut, gînditor, mișcat pînă în adîncul inimii.

Iată, în fața Muzeului Lenin, tancheta de pe care Vladimir Ilici, sosit la gara Finlandeză în aprilie 1917, a vorbit mulțimii. Oțelul acela pe care s-a profilat sub cer silueta lui Lenin, e oțelul neînvins al Revoluției.

Iată Palatul de Iarnă, cu vasta-i piață în mijlocul căreia se înaltă coloana lui Alexandru. Pe sub arcada de piatră ce mărginește piața, au țîșnit atunci, în zorii lui Octombrie, muncitorii de la Putilov, matrozii și soldații Revoluției. Parcă auzi tunetul de urale, țăcănitul mitralierelor și vezi cu ochii minții cum, sub loviturile eroice, se năruia poarta uriașă de fier forjat a Palatului...

Smolnîi e învăluit de liniște și doar foșnetul copacilor seculari mîngîie coloanele de marmură. Pe treptele monumentale au sunat atunci pașii marinarilor și muncitorilor încinși cu benzi de cartușe și cu grenade, pe aici s-au perindat detașamentele Revoluției cu baionetele sclipind, de aici plecau ordinele de atac, aici veneau veștile victoriei.

Neva, curgînd maiestoasă și lină, adună toate acestea într-o eroică și uriașă poveste pe care o murmură soarelui. Cu valurile ei cenușii, Neva îmbrățișează de ani trupul, neclintit acum, al vajnicului crucișător „Aurora". Cînd pășești pe puntea ușor legănătoare a vasului, te cuprinde deodată sfiala. Totul e aici așa cum a fost în ajunul Revoluției. Un tablou îți înfățișează miezul de noapte în care doi matrozi într-o barcă cercetau adîncimea fluviului, pentru a găsi crucișătorului o poziție favorabilă de luptă. Sub vitrine de cristal vezi beretele marinarilor de atunci, decorațiile lor, armele cu care au luptat. In altă vitrină se odihnește primul steag al marinarilor sovietici. Iată aici apartul de T.F.F. care a trimis în lumea întreagă primul mesaj al puterii sovietice. Iar pe punte, la provă, se profilează falnic tunul care a tras salva istorică asupra Palatului de Iarnă. Salva care a vestit Revoluția...

VAL MAGURA

RADIO GLOB

● *Ansamblul de cîntece și dansuri al Sfatului Popular al Capitalei continuă cu același succes turneul în Elveția. La spectacolul pe care l-a dat în orașul Montreux a asistat și un grup de turiști americani.*

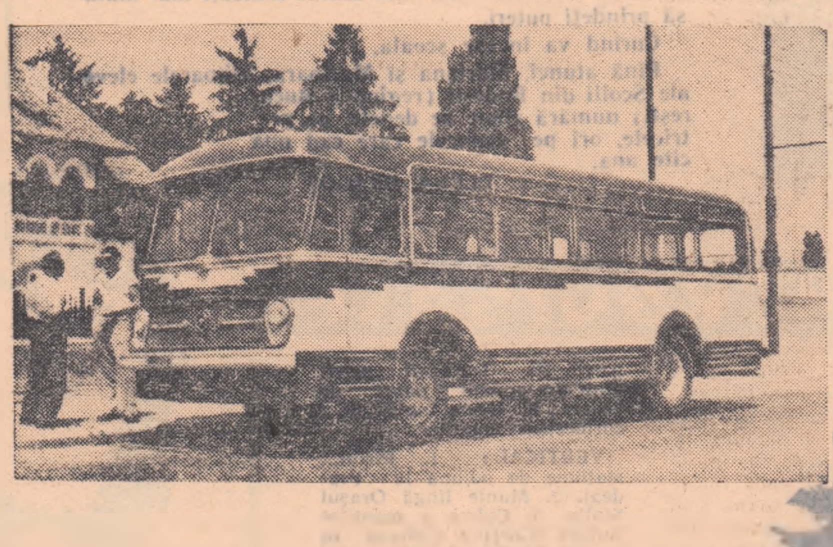
Entuziasmați de măestria dansatorilor romîni, americanii au discutat cu ei posibilitatea organizării unui șir de spectacole în Statele Unite.

● *La 23 August a fost inaugurat primul Tîrg internațional de după război al R.P.F. Iugoslavia. La acest tîrg expun 650 de firme iugoslave și 850 firme străine. Printre țările participante se află și R.P. Romînă.*

● *In Italia a fost efectuată o operație cu totul neobișnuită. Pentru prima oară în istoria medicinii, chirurgii au reușit să separe doi frați „siamezi". Este vorba de gemeni care se nasc lipiți și care pot trăi astfel o viață obișnuită. De astădată siamezii erau lipiți la torace. Medicii au tăiat legătura și astfel gemenii trăiesc acum ca două ființe separate.*

● *China populară obține mari succese în acțiunea de dezvoltare a industriei. Pînă la eliberare, în întreaga țară se extrăgeau 61 milioane tone de cărbune. China fiind situată pe locul al 10-lea din lume. In anul 1956, minele din R.P. Chineză au produs aproape 106 milioane tone; ridicînd China pe locul al 5-lea din lume și pe primul loc din Asia.*

● *Criminalitatea a luat mari proporții în rîndul copiilor din S.U.A. Anul trecut, peste 12,5 milione de tineri și tinere în vîrstă de cel mult 19 ani au fost arestați pentru diferite delicte. Numai în primele 6 luni ale anului 1957 au fost arestați pentru crimele săvîrșite aproape 5.000 copii.*

NOUL AUTOBUS ROMÎNESC

Zilele acestea, pe străzile Capitalei, a apărut un nou tip de autobus romînesc construit la uzinele „Tudor Vladimirescu".

Autobusul recent construit are un frumos aspect exterior iar în ceea ce privește interiorul, o serie de îmbunătățiri. Două geamuri mari, laterale, și două ventilatoare permit o bună aerisire. Spațiul mărit dintre bănci și amortizarea zdruncinăturilor dau pasagerilor plăcerea unei călătorii comode, iar noul material plastic (melamina) folosit în amenajarea interiorului este rezistent și frumos.

Ce este KU-KLUX-KLAN?

La 14 aprilie 1865, președintele S.U.A., Abraham Lincoln fu împușcat de un actor, pretins nebun, adept fanatic al sclavajului. După moartea eliberatorului lor, pentru negrii americani reîncepură zilele de groază. Ei sînt socotiți și azi o categorie „inferioară" de oameni, lipsiți de orice drepturi. In multe state din S.U.A. există legi care le interzic căsătoria cu albii. Ei nu pot urma școli în care învață albi și nici să călătorească în aceleași compartimente.

Pe hîrtie, guvernul interzice aceste discriminări. Dar ele sînt practicate de diferite organizații rasiste, ocrotite de autorități, care duc un adevărat război de exterminare a negrilor. Cea mai importantă organizație de acest fel este Ku-Klux-Klan.

Denumirea vine de la cuvîntul grecesc „Kuklos" care înseamnă adunare și de la „clan" cuvîm de origine celtică, însemnînd comunitate patriarhală. Ku-Klux-Klan a fost înființat în anul 1865, în orășelul Palaski, din statul Tennesee. In urma protestelor populației, guvernul îi interzice activitatea, dar organizația își face reapariția în anul 1915, printr-o mare festivitate care a avut loc pe Muntele de Piatră din statul Georgia.

Toate acțiunile Ku-Klux-Klanului încep prin ceremonia „reîncarnării", un obicei păgîn al vechilor celți, cu care prilej este aprinsă o cruce uriașă de lemn, în jurul căreia se încinge un dans drăcesc. In Klan domnește o disciplină vecină cu teroarea. Vinovații sînt pedepsiți cu biciuirea sau chiar cu moartea.

Totul în practica acestei organizații este o înscenare teatrală de mister și groază. Oamenii poartă halate de diferite culori, după funcția pe care o ocupă. Fața le este acoperită cu o glugă, iar discuțiile se duc într-un limbaj special.

Membrii Ku-Klux-Klanului se intitulează „supuși ai imperiului invizibil", care este cîrmuit de „vrăjitorul imperial". Acesta are locotenent pe marele „dracon" și 15 aghiotanți. Impreună, formează „familia demnitarilor". Imperiul este împărțit în „regate" guvernate de dracon și de 9 hidre. Regatul este și el împărțit în provincii, în fruntea cărora se află „marele titan și cele 12 furii". Organizația cea mai de jos se numește „klavern" și este condusă de un „ciclop" și de 12 „orori". Personajul important în Ku-Klux-Klan este călăul. El este înarmat cu un bici lung de doi metri, lat de 10 cm și gros de 5 cm.

Din Ku-Klux-Klan au făcut și fac parte personalități de seamă ale Statelor Unite. Activitatea organizației nu se limitează la asuprirea negrilor. In ultimul timp ea terorizează oamenii cu vederi progresiste, încearcă să înăbușe lupta oamenilor muncii. De curînd au fost înființate organizații de Ku-Klux-Klan și în Anglia.

Dar împotriva rasiștilor și a huliganilor din Ku-Klux Klan se ridică majoritatea poporului american. Alături de el se află Partidul Comunist din S.U.A., luptător încercat pentru apărarea drepturilor cetățenești din această țară.

M. R.

Cînd începe școala...

Cărțile

Cu pași furișați toamna se strecoară spre noi, se cațără în pom, rupe florile, se culcă în ierburi. In librării au început să se aducă manualele școlare. Copertele lor, albastre, albe, ori de un verde stins, redeșteaptă în mine aceeași emoție pe care o încercam acum cîțiva ani, cînd mai eram elevă. La început, atunci cînd sînt luate din rafturile librăriilor, cărțile se bucură de o atenție deosebită. Sînt învelite în hîrtie albastră și li se aplică cîte o etichetă mică. Chiar și leneșii, chiar și chiulangiii de mai tîrziu fac asta. Apoi cărțile își urmează inevitabila soartă. Se efilesc ca niște flori, ori se ciufulesc ca niște verze. Să știi să le păstrezi nu e totul. Să le sorbi adevărul e principalul. Ce lucru trist să dai peste un manual vechi, în podul casei, și să nu recunoști dacă a fost cumva al tău. Te vei simți stingherit la vederea lui, dacă n-ai știut să-l folosești cum trebuie. Nu vreau să întunec cu nimic bucuria băiatului care și-a cumpărat de pe acum cîteva cărți fără să mai aștepte recomandațiile profesorului. Prietene nerăbdător, răsfoiește-le, faceți cunoștință și, dacă se poate, să nu strici niciodată prietenia cu ele. Pentru acest an școlar, Editura Didactică a tipărit peste 12.000.000 exemplare de manuale școlare dintre care 1.000.440 de manuale sînt tipărite în limbile minorităților naționale din țara noastră. Cu alte cuvinte, totul a fost pregătit pentru ca voi, copiii din țara noastră, să învățați. Cărțile, caietele, cerneala, penițele și creioanele vă așteaptă nerăbdătoare.

Școala

Școala nu mai e tristă ca un moșneag singuratic. Geamurile ei sclipesc de lumină și curățenie. Perdeluțele albe surîd prietenoase pe sticla lor. Deasupra Școlii nr. 52 din București se mai ridică un etaj. La Școala 136 din Ferentari se mai adaugă săli de clasă. Tot în Ferentari, la Școala 135, care avea clase și peste drum, s-a terminat construcția a încă trei săli, cu parchet pe jos și instalație cu sistem de cinci lumini. S-au adus lemnele și cărbunii și s-a făcut curățenie și reparație în toate clasele. La secretariat se fac înscrierile. Cioboată Mândica, secretara, îmi spune că pînă acum în clasa I s-au înscris 40 de copii. Cei mari socotesc că au timp să se înscrie și mai tîrziu.

Mîndrețe Ana, femeie de serviciu la Școala elementară Floreasca mă informează bucuroasă că a terminat curățenia în cele două etaje. Pereții proaspăt zugrăviți în gri își așteaptă oaspeții. Băncile stau semețe, vopsite și ele și reparate. (S-a făcut tot posibilul să li se șteargă urmele zgîrieturilor!)

Bobocii

Bobocii — cum li se mai spune noilor elevi — numără pe degete sau cu pietricele, așa cum se pricep și ei, zilele ce-i mai despart de începutul școlii. Marioara Barbu are de pe acum caiete, creioane, penițe. Prietena Marioarei, Mariana Rădulescu, o bate la cap pe mamă-sa să-i cumpere uniformă de la Oltenița. Fetele sînt vecine cu directorul școlii. Pînă acum, în ochii lor directorul școlii era un om ca toți oamenii. De la o vreme îl privesc cu deosebită atenție și, cînd directorul le întîlnește, ele pleacă ochii în pămînt rușinate, nu știu de ce. Își dau coate și una din ele întreabă:

— Cînd începe școala?

Directorul zîmbește prietenos și le răspunde:

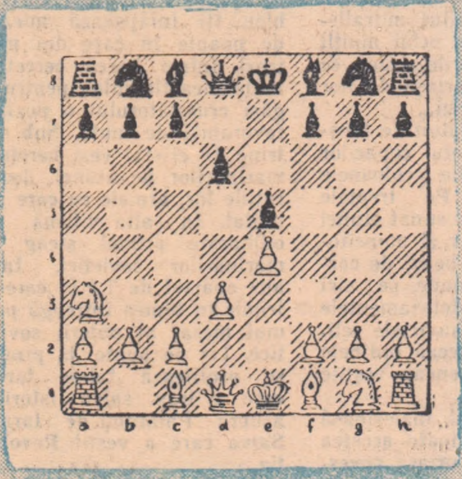
— Peste cîteva zile. Pînă atunci mîncați mai mult, să prindeți puteri.

Curînd va începe școala.

Pînă atunci, Mariana și Marioara, viitoarele eleve ale Școlii din Budești (regiunea București) numără zilele pe degete, pe pietricele, ori pe frunzele care cad una cîte una.

ELENA DRAGOȘ

Meciul de șah prin telefon

Precup (Reg. București)
Nistoran (reg. Timișoara)

(mutarea)

La cea de a doua mutare a lui Nistoran d7—d6. Precup Mircea a răspuns prin e2—e4.

POVESTE FĂRA CUVINTE

(Din revista poloneză „PLOMYCZEK")

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

„LA MUNTE"

ORIZONTAL: 2. Unul din motivele pentru care te duci la munte. 4. Drum ce suie spre creasta muntelui. 6. Și un altul în spirală. 11. Lac în munții Rodnei, ce atrage numeroși turiști. 12. Adverb. 13. Clădire de o construcție aparte, întîlnită și la munte și la mare. 15. Insulă în Arhipelagul Arcade. 17. Un fel de bătătură. 18. Cabană în munții Parîng la 1530 m altitudine. 20. Lelită... olteancă. 22. Un cerc și ...jumătate! 24. Valea... prin care se ajunge de la Bușteni la cabana Caraiman. 25. Cel de munte și în special de Penteleu, e renumit. 26. Aceea (pop). 27. Prepoziție latină. 28. Pene de despicat lemne. 30. Vîrf în munții Făgărașului, unde se află cabana Voina. 33. Munte din șirul Buzăului. 35. Stațiune climaterică pe valea Prahovei. 37. Plantă textilă. 38. Călător spre locurile cele mai pitorești ale frumoasei noastre patrii. 39. Turismul privit dintr-un anumit punct de vedere. 40. Drum îngust de-a curmezișul munților.

VERTICAL: 1. Pîrîul... stațiune de odihnă la Predeal. 2. Munte lîngă Orașul Stalin. 3. Culme a munților Buliga (Gorj) 4. Cabană în munții Făgărașului. 5... din Vale, cabană în munții Apuseni. 6. Stațiune climaterică în apropiere de Tîrgul Ocna. 7. Pronume. 8. Fire. 9. Cabană la depărtare de 2 ore de vîrful cu același nume din munții Făgărașului. 10. Cumpăt. 14. Una din multele noastre stațiuni de munte. 16. Postav țărănesc. 19. Munți în care se află cabana Harghita. 21. Pictor din R.P.R. 23. Cea mai mică pasăre din Europa. 24. Cel din pădurile de munte, are blana mai prețioasă. 25. Se întinde de la poalele munților. 26. Cea din izvoarele munților e rece ca gheața și limpede ca lacrima. 27. Culoare la jocul de cărți. 29. Vînat rar ce trăiește în pădurile de munte, departe de orice zgomot și civilizație. 31. Comună în munți. 32. Singurul lac vulcanic din țară, în apropiere de Tușnad, pe muntele Puciosul. 34. Literă japoneză. 36. Cel mai mare fluviu al Italiei.

Cuvinte mai puțin cunoscute: EDA—BIA—AD

Filatelie

„Capul de zimbru"

Țara noastră se află printre primele din Europa care au introdus tariful poștal, adică plata transportului corespondenței. Aceasta a avut loc în noiembrie 1857, din momentul în care statul a preluat serviciul poștal, care pînă atunci fusese arendat unor persoane particulare Timbrele n-au fost puse însă în circulație decît la 15 iulie 1858. Este vorba de cele patru valori (27, 54, 81 și 108 parale), reprezentînd taxa de francare pentru fiecare 2 1/2 dramuri (8,07 grame) pentru o distanță de 8 poște (160 km.). Primele timbre romînești sînt rotunde, avînd desenat în mijloc capul de bour, în frunte cu o stea în 5 colțuri. Sub desen este cornul poștal — emblema universală a poștei — cu valoarea timbrului. In jumătatea de sus a cercului, în caractere cirilice, stă scris: „porto scrisori". Desenul este destul de neîndemînatic executat, iar timbrele au fost imprimate la o presă de mînă, pe hîrtie colorată, cu linii orizontale.

Fie pentru că poșta nu a vrut să facă prea multă cheltuială, fie pentru că numărul celor ce expediau scrisori era prea mic, din această emisiune nu s-au tras decît 6016 timbre de 27 parale; 10.016 de 54 parale; 2016 de 81 parale și 6016 de 108 parale. De altfel pînă la 15 noiembrie 1858, nu se vînduseră decît puține timbre. „Capul de zimbru", este socotit una dintre cele mai de preț podoabe ale unui album filatelic. Mai ales timbrul de 81 de parale, din care s-au tras cele mai puține exemplare, a devenit o curiozitate.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București. Piața „Scînteii" tel 7 60 10; 7 61 00 Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".